

ΑΘΗΝΑ

— ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ —
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

(19—9—1924)

ΣΤΑΧΤΕΣ

Σβυστὲς οἱ πεθυμίες, οἱ ὄριοι οἱ πόθοι.
Τὸν ἀναρχο σαλεύει δρόμο τὸ καρδίβι
τῆς ζήσης, τὸν ἀτέλευτο, καὶ πάντα γυροκλωθεὶ
δίχως τοὺς πόθους, τίς πεθύμιες ἢ ψυχὴ ν' ἀνάβῃ.

Ἀνέλιδο· τί σβύσαν οἱ πλάστρες οἱ φωτιῆς
τῆς μέσαθε ζωῆς τὰ φίλα ἀναθρεφτάρια
κι' εἶν' στάχτη ἢ ζωὴ δίχως πεθυμίες,
στάχτη κρυγιά ἀπὸ ξερὰ χορτάρια.

Ἰνὸσκημη—λὲς εἶν' κλωστὲς— ἢ στάχτη
δέρνεται, βαρύνεται ἀπ' τὸ κρῦο ἀέρι
—εἶν' ἢ ζωὴ ὄντας οἱ πεθύμιες φράχτη

δὲ στένουν στή ντραμουντάνα πού τῆ φέρει.
Πεθύμιες λοιπὸ μ' ἀγάπες, μ' ἔ ὄτους ἄς γεννοῦμε
γλυκειὰ—τότες μόνο! —τῆ ζήση θὰ χαροῦμε.
3—9—1924

ΣΑ ΝΑ ΛΕΣ

Ξεσπᾶ στή μύρη μπόρα τοῦ κομάτου
ὁ σίφουνας καὶ τὰ νερὰ ἀναδεύει
κι' ὁ γλάρος σὰ νὰ παίξῃ, νὰ χαιδεύῃ
τὸ γαλανὸ ἀφρὸ μὲ τὰ φτερά του

Καλὸ πουλί, πού σ' ὄριζεν ἢ μοῖρα
γαλανὸ καὶ γοργὸ μέσα στή μπόρα
τῆ χαρὰ νὰ ζητᾷς στή μαυροφόρα
τὴν ἀπέραντη τῆ νεροπλημμύρα.

Σὰ νὰ λῆς τὸ νοῦ: Σκύψε καὶ φάξε
στῆς καρδιάς τὴν ἀπέραντη μαυρίλα
κι' ἕνα πουλί μέσα σέ κείνην κραξίε

Κι' αδύνατο, ὁ Πόνος εἶν' κουρσάρος
μὰ κάποια χαρὰ κρυμμένη, κάποια ἐλπίδα
λευκὰς θὰ φτερουγίσῃ μπροστὰ γλάρος.

Γ. Γεωργιάδης

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Στῆς θάλασσας ἀπάνω τὰ νερὰ
ἕνας τεχνίτης μὲ μυκλὸ καὶ γνώση
μεγάλου ἀγῶνα εἶχε μιὰ φορὰ
παλάτι ξακουστὸ νὰ θεμελιώσῃ

Ἔρριξε πέτρες, μάρμαρα, βουνά·
ρίζωνε βράχος φοβερὸς στὸν πάτο.
Ὁ βράχος ἀνεβαίνει: νὰ
πού βγαίνει καὶ παλάτι ἀπὸ κάτω.

Ἔτσι καὶ σὺ μ' ὄλη τῆ τρικυμιά
στὰ βάθια τῆς ψυχῆς μας νὰ ριζώσῃς.
Στῆ γλώσσα τοῦ λαοῦ πού εἶναι μιὰ,
παλάτι φοβερὸ νὰ θεμελιώσῃς.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΟΝ ΠΕΖΟ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ

Μάζεψα σήμερα ῥόδα. Ῥόδα πολλά. Κι' οἱ
τσίτες τους ματώσαν τὰ χέρια μου. Κοκκινῆσαν
περσότερο τὰ βελουδένια τὰ πέταλα ἀπ' ἰάλλικο
αἷμα τῆς καρδιάς μου. Ζωηρέψαν σὰν τᾶπιασα
νοιώθοντας τῆ λαχτάρα μου νὰ σι' ἀπιθώσω εὐ-
λαβικὰ στὰ πόδια σου. Δυστυχία μου! Μαραθῆ-
ξαν ὕστερα σὰ θυμῆθηνα πὼς εἶσαι μακρυνά. Ἢ

θάλασσα, πού μέσα της τὰ σκόρπισα, ἄς σοῦ τὰ
φέρῃ. Θὰ σοῦ φέρῃ κι' ἕνα κομμάτι ἀπ' τῆ
καρδιά μου.

Σ' εἶδα καὶ κοιμόσουνα. Ἦσουν τόσο ὠ-
μορφη, τόσο ὠμορφη μέσα στὰ μαλακὰ τὰ πού-
πουλα. Κεῖνες οἱ κοκκινόχρωμες οἱ ὠμορφιῆς
ἀφειδώλευτα ἀπλωμένε, σιὸ χνουδάτο τό πρόσω-
πο σου! Ὡ πόσο εἶσουν ὠμορφη. Κι' ὅμως
κᾶτι ἔλειπε. Ἀπὸ ἀστέρια ἀπ' τῆ σκοτεινιά τῶ
μαλλιῶ σου. Τὰ μάτια σου. Τὰ φίλησα καὶ τᾶνοι-
ξες.

GOEUR CONTRIT

